

[Poul Møller.]

værende statsminister, at sagen ikke var aktuel. Vi har ikke hørt noget om den siden. Sagen blev ikke nævnt i åbningstalen i efteråret; i regeringens forelæggelse af program, hvor ellers så mange ting blev omtalt, er den ikke nævnt; den blev derfor for os, der ikke tilhører højskolekredsen, først aktuel med forslagetets fremsættelse her i tinget; den blev, som mit partis formand har sagt, heller ikke nævnt så sent som den 13. april, da partilederne var samlet hos folketingets formand med statsministeren og statsministeren redegjorde for, hvilke lovforslag der ville blive fremsat her i tinget; da nævnte den højtærede statsminister ikke denne sag, skønt man på det tidspunkt var i gang med forhandlingerne med Island — efter hvad vi nu ved — om udlevering af håndskrifterne.

Men jeg beder altså det høje tings medlemmer nu overveje, hvorvidt denne sag skal hastes igennem, eller vi skal have en fri diskussion sommeren over, og, hvis man vil haste den igennem, om man da ikke skylder anstændigheden, at der bliver god tid mellem anden og tredje behandling, således at de mennesker, som først har fået lejlighed til at læse folketingsudvalgets betænkning i går og først i dag har fået lejlighed til at høre folketingets anden behandling af sagen, får mulighed for at henvende sig til folketingsudvalget mellem anden og tredje behandling; det får de ikke, hvis tillægsbetænkningen skal afgives i dag.

Hvis flertallet ikke kan gå ind for dette, henstiller jeg alvorligt til et mindretal her i tinget at samle sig om at bruge mulighederne i grundlovens § 73 for at udskyde denne sag, således at den må overvejes på et nyt grundlag, og således at man derigennem viser regeringen, at man i sager af denne karakter ønsker, at der også vises oppositionen og folketinget et rimeligt hensyn, at billighedsbetragtninger også gælder over for os. Derfor mener jeg, det vil være rigtigst at anvende § 73, så vi kan standse lovforslagets stadfæstelse, indtil folketingsvalg er afholdt. Jeg siger udtrykkelig, at det betyder ikke, at der ikke kan komme en ordning på dette problem inden næste folketingsvalg, men det kan bare ikke ske på det foreliggende grundlag inden næste folketingsvalg.

Aksel Larsen: Jeg har kun taget ordet, fordi jeg har gjort mig skyldig i en beklagelig forveksling, da jeg holdt min tale. Jeg beskyldte svenske videnskabsmænd for, at de havde været bekymrede i anledning af de udgifter, det måtte forvolde, at håndskrifterne blev flyttet fra København til Reykjavik. Jeg har set bilagene igennem, og det viser sig, at det synspunkt har de svenske videnskabsmænd aldeles ikke gjort gældende. Det er den anonyme norske videnskabsmand, som hr. Herluf Nielsen er mødt op med i sin henvendelse af 5. juni, der har bragt dette økonomiske spørgsmål på bane. Jeg må derimod stå fast ved — og det være også sagt i anledning af det ærede medlem hr. Poul Møllers sidste bemærkninger — at naturligvis har svenske videnskabsmænd ret til at interessere sig for sagen og sige deres mening, men vi må også have ret til at vurdere deres argumenter, og når de svenske videnskabsmænd som hovedargument anfører, at Den arnamagnæanske Stiftelses håndskrifter bør bevares udelt, forekommer det mig at være et svagt argument; det ville være et stærkere argument, hvis de sagde, at alle islandske håndskrifter burde samles i København, men det gør de jo ikke.

Det var det, jeg tog ordet for at sige. Dog kan jeg ikke lade være med at tilføje i anledning af det ærede medlem hr. Arne Bertelsens udtalelser, at jeg tror, at hverken folketinget eller folketingets flertal mener, at flertallet her i folketinget altid har ret. Det er jo nu engang sådan, at hvis man vil træffe afgørelser på den vis, der kaldes demokratisk, er det ikke givet, at flertallet har ret; det, der er givet, er, at flertallet får ret, fordi det er flertal. Jeg formoder, at de, der udgør et flertal i denne sag og vil stemme for vedtagelse af lovforslaget, er af den opfattelse, at det er den rigtige løsning, at de hver især subjektivt mener, at de har ret. Dermed er der intet sagt om, hvorvidt det også videnskabeligt er bevist, at de har ret. Det er nødvendigt at sige det i anledning af, at det ærede medlem hr. Arne Bertelsen nærmest skyder os i skoene, at vi skulle mene, det var bevist, at vi har ret derved, at vi er flertal.

Ib Thyregod: Det er kun et par enkelte bemærkninger; jeg gerne vil gøre.